

noget videre, at vi i alt Fald maa komme saa meget videre, at vi kunne faa samlet i et Lovforslag al den Mængde Bestemmelser, som vedrøre Bygningsafgiften. Jeg hørte med Beklagelse den højtærede Finansministers Udtalelse om, at han vilde være utilbøjelig til at gaa med til et Lovforslag, som sigtede videre end det her forelagte, men jeg opfattede dog ikke den højtærede Minister saaledes, at han ikke vilde være med til i en Lov at samle hele den Masse Bestemmelser, som vi gennem Love og Resolutioner have paa Bygningsafgiftens Omraade. (*Finansministeren* [Hørring]: Det vil jeg ikke være med til.) Ja, det maa i højeste Grad beklages, at den højtærede Minister ikke kan være med til det, men uagtet den højtærede Ministers Benægtelse i saa Henseende vil jeg dog henstille til det eventuelle Udvalg at gøre et Forsøg paa at naa en lille Kende videre end til det, som det foreliggende Forslag tager Sigte paa. Det var jo muligt, at det kunde lykkes ogsaa at vinde den højtærede Minister saaledes, at vi dog kunde komme ud over de værste Uretfærdigheder med Hensyn til Bygnings-skatten.

J. Jensen (*Aalborg Amts 1ste Valgkreds*): Den ærede sidste Taler har allerede omtalt, at Ordføreren for Forslagsstillerne begrundede Forslagets Fremkomst ved de mange Uretfærdigheder, som der efterhaanden — det er ogsaa indrømmet af den højtærede Finansminister — er kommet til at klæbe ved den Skat, som vi kalde Bygningsafgiften, saa det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg er enig med den foregaaende Taler i, at Lovforslaget, om end i meget ringe Udstrækning, søger at bøde paa den Uretfærdighed, som klæber ved Bygningsafgiften, saaledes som den nu falder paa de næringsdrivende. Der var et andet Punkt, som Ordføreren for Forslagsstillerne ogsaa benyttede til at begrunde Lovforslagets Fremkomst, men som ikke blev omtalt af den foregaaende Taler, og som jeg har Lyst til at nævne, fordi jeg tror, det er en Fejltagelse fra den ærede Ordførers Side. Han mente, at der igennem det Forslag, som foreligger for Landstinget om Formue- og Indkomstskat, vil blive paalagt de næringsdrivende en yderligere Skat, for saa vidt de have en Indtægt, der er større end den, der er fritagen af Hensyn til Familiens Størrelse o. s. v. Det kan der vist ikke være Tale om, thi i § 6 i Lovforslaget om Formue- og Indtægtskat Punkt d staar der udtryk-

kelig, at ogsaa direkte Skatter trækkes fra den Indtægt, vedkommende Mand har, saa han vil ikke komme til at svare to Gange Skat. Den Begrundelse tror jeg derfor ikke kan ligge for. Men i øvrigt have Forslagsstillerne, som det ogsaa er indrømmet af den foregaaende Taler, Ret i, at dette Forslag for en Del vil bøde paa Uretfærdigheden. Jeg vil dog tilstaa, at jeg ikke er fuldstændig tilfreds med Lovforslaget, som det foreligger, selv om vi gaa ud fra, at vi skulle holde os til at gennemføre en saadan lille bitte Reform, som Finansministeren her siger, at han kan gaa med til. For det første synes jeg, at der kunde være nogen Grund til at gøre et Skel mellem By og Land. Det er der slet ikke Tale om her; Værkstederne skulle, hvad enten de er i Byen eller paa Landet, være fri; for saa vidt den vedkommende kun benytter sin Hustrus og sine umyndige Børns Hjælp i Værkstedet. Jeg ved ikke, om vi saadan uden videre — jeg er i hvert Fald ikke tilbøjelig dertil — kunne ophæve den eneste direkte Skat, som svares af de næringsdrivende i Byerne. Paa Landet have de vedkommende næsten overalt en Smule Hartkorn ved Siden af, saa at de have dog en Skat at svare, men tage vi Afgiften væk baade for Byernes og for Landets Vedkommende, saa snart de i § 1 nævnte Betingelser ere til Stede, synes jeg, at det kan siges, at der bliver nogen Uretfærdighed i Forholdet mellem de næringsdrivende paa Landet, for saa vidt de have Hartkorn — hvad de fleste have — og de næringsdrivende i Byerne, som altsaa blive fri for den direkte Skat, som de nu svare. Jeg synes derfor, at der kunde være Grund til at tage noget Hensyn til Forskellen mellem By og Land i saa Henseende. Jeg maa maaske samtidig gøre opmærksom paa, at jeg ikke er rigtig klar over, hvorledes den Bestemmelse i Praksis skal gennemføres, at der ikke skal beregnes Bygningsafgift af de paagældende Værksteder, naar det i § 2 hedder, at den paagældende for at blive fri skal afgive en ved to vederhæftige Personer bekræftet Erklæring om, at de i § 1 opstillede Betingelser ere til Stede. Jeg gaar nemlig ud fra, at en saadan Erklæring først skal afgives bagefter. Det er en Selvfølge, at ingen kan attestere, at vedkommende næringsdrivende kun har benyttet Hustru og Barn i sit Værksted, inden det halve Aar, for hvilket Skatten skal erlægges, er til Ende, men saa er Skatten jo allerede ansat. Jeg tror derfor, at man maa forme Bestemmelsen saaledes, at naar en saadan